

Kakó je v Korotáni.

(Šala.)

Kádar jélša dozorí,
Nèse góžo ¹⁾ in cepí
Slokobédri ²⁾ moj župàn
Čèsen mlátit v Korotàn.

Korotàn je čuden svét:
Smréka íma lípov evét;
Ráste v lózi ³⁾ búkov gròzd;
Smókve dáje brézov gòzd;
Gràh je v klásji, bòb v latéh;
Ríba drsa na smučéh ⁴⁾;
Káže vídra sédem nóg;
Máček nosi kozij róg;
Žólna láje v žítnej slámi;

Kavka père sóde v hrámi;
Kura bóbná, vrana góde;
Ràk muhótez ⁵⁾ vózi hlóde;
Z répkom zájčím je oslè;
Jelen zvižge ⁶⁾, kakor ptlè;
Krava ráhta ⁷⁾, gós mekèče;
Mèdved rúče ⁸⁾, volk rezgèče;
V ògnji zébe, da je léd;
Dán imájo v méh ujét,
Da temò bi ž njím podlíli,
Ker možjé so pozabíli,
Če kedàj so rés uméli,
Kám bi ókna v hížo déli.

M—L.

¹⁾ Góža, e, ženskega spola, tudi: góž, í, ženskegá spola, to je: dóbro debelo, usnijéno, a na sredi votlo koléсце mej ročnikom in cepcem na mlatilnih cepéh, das lederne Raedchen (Rolle) zwischen dem Stiele und dem Dreschflegel.

²⁾ Slokobéder, dra, o, adj., slóka ali kriva bédra (stégna) imejòč.

³⁾ Lóza, e, ženskega spola; notranjska in belokranjska beseda, ki znači isto, kar gozd, der Wald.

⁴⁾ Smučí, čij, ženskega spola, navadno le v množini. Ta beseda po Kras i znači der Schlitten, kar se po drugod imenuje: saní ali sení, tudi: sánke ali sénke; a okrog Loža, Oblók in Lašč ljudjé smučí imenujejo nekako naredbo v hòjo po snégi. V take smučí se pod vsak podplat priveže lehka in dolga deska, ter se s to napravo potem zeló naglo teče po debelem in prhkem snégi. V tej pésenci so smučí isto, kar Nemcu slóve: Schlittschuh.

⁵⁾ Samótez žvižgal ali vléče, a muhótez, ako se z muho ali z muhami potéza ali vózi. Beseda: muhótez je nova, narodu neznana.

⁶⁾ Zvižgati, zvižgem, ali: zvižgam, glagol, pfeifen; staroslovénski: zviždati, zvižda, zviždeši.

⁷⁾ Ráhta kokoš, kadar najglasnéje kokóče, kar Gorénjec imenuje kokodáskati ali kokodákati.

⁸⁾ Rúkati, rúčem ali rúkam, glagol, ki znači isto, kar múkati, múčem, kakor zna vol ali krava, kadar se glási.

Dva osla pri jednej hiši.

Nek človek je imel dva osla, pa je ž njima vsak dan vozil drva na trg, ob čemer se je živel, a jako nemilostivo je ž njima postopal. Nek dan se razgovarjata óna dva osla pri praznih jaslih, pa reče jeden od njiju drugemu: „Ne čudim se gospodarju, da nas vsaki dan enako nabremeni, ker ga béda tare — saj druge odpóre nima; ali najhuje mi je od njega, da naju nikdar še ni vprašal: hočem li vaju natovoríti?“ — „To nič ne dé,“ odgovori drugi, „ali najhuje je meni od njega, da naju pod tovorom suje z ono neusmiljeno dvorogato trnovko, pa še nikdar ni rekel tebi, ki si starejši, a nikar li meni mlajšemu: oprósti!“

Vrčevič.